

Bed Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Holm) er modtaget et Andragende fra et af Syge- og Begravelsesforeningen i Kjøbenhavn nedsat Udvalg med 52,631 Understrifter angaaende Tilvebringelse af Lovforanstaltninger, sigtende til Sygepleiens og Alderdomsforsørgelsens Ordning. Dette vil blive tilfille Udvalget for Andragender, og senere bliver det at tilfille det Udvalg, der bliver nedsat angaaende Sygekasser, saafremt et saadant bliver nedsat.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Finanslov for Finantsaaret fra 1ste April 1889 til 31te Marts 1890.

(Lovforslaget findes i Till. A. Sp. 1 ff.)

Solstein-Ledreborg: Ja, jeg skal begynde med at udtale, at Flertallets Stilling i Aar med Hensyn til Finansloven som med Hensyn til vor Politik i Almindelighed, naturligvis og selvfølgelig er uforandret den samme, som den har været i de seneste Aar. Altsaa med andre Ord: Det, vi ville, det, vi arbeide hen paa, er: Tilvebringelse af regelmæssige, lovlige Tilstande, og derfor ere vi ogsaa beredte paa og villige til, at der tilvebringes en Finanslov, der er bygget paa holdbare, sunde, konstitutionelle Grundsatninger, og som kunne hidføre en forstandig og fornuftig Anvendelse af Statens Penge. Med andre Ord: Maalet for Oppositionens Behandling af Finansloven i Aar er at tilbyde en fuldt antagelig Finanslov, men det kan ikke nytte noget, at lukke Døren for, at Regjeringen har gjort Stillingen og Udfigterne hertil betydelig vanskeligere i Aar end de vare i Fjor. I Fjor stod den høie Regjering, om jeg saa maa sige, uklart til det Spørgsmaal, om den vilde medvirke til, at vi kunde komme ind igjen paa ordnede Tilstande her i Landet, eller ikke. Der var i den Maade, hvorpaa Regjeringen traadte op, i selve Finanslovsforslagets Indhold og i Motiveringen fra den høie Regjering Side, Udskilligt, der tydede paa, at den selv havde erkjendt Nødvendigheden af, at Landet efterhaanden igjen kom til No. Naar jeg siger „i selve Finanslovsforslagets Indhold“, siger jeg ganske

særlig til Regjeringens Forslag paa de militære Budgetter, hvor der jo ikke var optaget Noget til Kjøbenhavns Befæstning, hverken permanent eller midlertidig. Og med Hensyn til de provisoriske Love maatte man jo dog endnu i Fjor, skjøndt der kunde være megen Grund til at tvivle derom, antage, at det var Regjeringens Mening, at disse Love en Gang skulde komme til Folkethingets Votum, saa at de kunde blive afgjorte i Overensstemmelse med Grundlovens Bydende. Det viste sig imidlertid, jo længere Samlingen gik hen, at det ikke var Regjeringens Hensigt, og efter Slutningen af forrige Samling, og efter, hvad der er sket i Mellemtiden i Sommer, tror jeg ikke, at der i Dieblirket er nogen egentlig Tvivl mulig om, at Regjeringen foreløbig ikke ønsker nogen regelmæssig Finanslov, og ikke ønsker lovlige Tilstande førte tilbage her i Landet. Grunden dertil er ikke — det er ogsaa givet — den, som man tidligere har ment. Regjeringen har jo tidligere gjentagne Gange udtalt — dens Bemærk ogsaa — at naar den var kommen ind i ulovlige Tilstande, var det meget imod dens Villie; det var Noget, den var nødt til for at værne om den konstitutionelle Magtfordeling, Landstingets Stilling, Kongens Ret o. s. v. Det er jo ganske klart, at det er sket ikke derom, Striden dreier sig mere, det er ikke det, der bringer Regjeringen til at indtage det Standpunkt, som den nu aabenbart indtager. Det er to ganske specielle Spørgsmaal, som den høie Regjering har sat sig som Opgave at tvinge igennem. Det ene er Kjøbenhavns Befæstning og forøgede Militærubgifter, og det andet er de provisoriske Loves Godkendelse eller Erstatning med Andet fra Folkethingets Side. Det er ikke godt muligt at forstå Regjeringens Politik anderledes. Det, at man Aar ud og Aar ind forelægger Provisorierne i Landstinget og — hvad der jo er konstateret — i Forstaaelse eller efter Overenskomst med Landstingets ledende Fraktion lader alle disse Love blive liggende saa længe i Landstinget, at de ikke kunne komme til Afgjørelse, grundlovmæssig Afgjørelse i Folkethinget, det kan, naar det lægges sammen med Udtalelser, der ere faldne udenfor Rigsdagen, og de Forhandlinger, der ere førte herinde, ikke forstås paa anden Maade, end at det er Regjeringens Mening at ville holde disse Love vedlige eller i Kraft, indtil den har sat sin Villie igennem paa dette Omraade. Og hvad Regjeringens Forhold til Forsvarsagen angaar, da er det saa klart bevist af den ærede Krigsministers Udtalelser i Slutningen af forrige Samling og ved det, der er sket i Som-